

Η νύχτα της μάγισσας

Εκείνο το βράδυ υπήρχε ένας ηλεκτρισμός στην ατμόσφαιρα και αποφάσισε να βγει έξω. Ήταν σα να τον καλούσε η ίδια η νύχτα και χαμογέλασε με την ιδέα. Πως αλλιώς θα μπορούσε να είναι; Αυτή δεν ήταν μια κοινή νύχτα, αλλά η “Νύχτα της Μάγισσας” και αυτός πίστευε πάντα στη μαγεία κι ας μην την είχε συναντήσει ποτέ. Ήξερε πως ήταν για λίγους, αλλιώς θα έχανε και το νόημά της. Ίσως αυτός να μην ήταν απλά ο εκλεκτός. Άνοιξε την ντουλάπα του και έψαξε ανάμεσα στα ρούχα του. Η πρόσκληση έλεγε πως το ένδυμα μπορούσε να είναι και ανάλογο της εποχής. Μεσαίωνας λοιπόν. Του άρεσε η ιδέα. Στάθηκε για λίγο σκεπτικός. Είχε καταλήξει στο μαύρο δερμάτινο παντελόνι, αλλά τον δυσκόλευε το πουκάμισο. Ξάφνου το μάτι του άστραψε. Ήξερε ακριβώς τι θα έβαζε. Το είχε αγοράσει σε ένα από τα ταξίδια που είχε κάνει στο εξωτερικό, αλλά φυσικά δεν το είχε φορέσει ποτέ. Το τράβηξε έξω και ντύθηκε με ευλάβεια σχεδόν, σα να επρόκειτο να πάει σε μια ιδιαίτερη τελετή, ιππότης μιας άλλης εποχής. Φεύγοντας έκλεισε την πόρτα πίσω του και ξεκίνησε με την ελπίδα να έχουν ντυθεί και κάποιοι άλλοι, ώστε να μη γίνει ρεζίλι. Μπαίνοντας στο χώρο της εκδήλωσης, διαπίστωσε με ανακούφιση πως οι περισσότεροι ήταν και αυτοί ντυμένοι σύμφωνα με το θέμα της βραδιάς. Μάλλον για την ακρίβεια, οι περισσότερες. Δεν του έκανε εντύπωση. Ήταν πάντα διαφορετικός από τους άλλους και αυτή ήταν η δυστυχία του. Ανακατεύτηκε μέσα στο πλήθος χαζεύοντας τριγύρω. Παντού γκόθικ στυλ. Από ρούχα, μαλλιά, μακιγιάζ, τα πάντα. Ακόμα και τα μυτερά καπέλα δε διέφεραν πολύ

μεταξύ τους. Απογοητεύτηκε λίγο. Σκέφτηκε πως τελικά δεν είναι αδίκως για λίγους η μαγεία. Αναζήτησε κάποιο μπαρ να πει κάτι. Το είδε από μακριά και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Πλησιάζοντας ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Μια κοπέλα με μακρύ κόκκινο φόρεμα ως τον αστράγαλο, στεκόταν με γυρισμένη την πλάτη και έπαιρνε λογικά κάποιο ποτό. Αυτό που τον έκανε να καρφώσει το βλέμμα του πάνω της, ήταν τα μαλλιά της. Ένας ματωμένος χείμαρρος που της αγκάλιαζε την πλάτη, απειλούσε να τον παρασύρει με την ορμή του. Δεν τον ένοιαζε που θα τον έριχνε, επειδή επιθυμούσε ο ίδιος να πέσει μέσα και να τον δαμάσει. Ήθελε να βουτήξει και να χαθεί στο φλογερό κύμα που είχε αντίκρου του. Στεκόταν ακίνητος τώρα και την χάζευε, κρατώντας ακόμα την αναπνοή του. Μπορεί να μην είχε δει ακόμα το πρόσωπό της, δε χρειαζόταν όμως. Την είχε αναγνωρίσει η καρδιά του, κάτι που έγινε βεβαιότητα όταν εκείνη γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε, κρατώντας ένα ποτήρι κόκκινο κρασί στο χέρι της. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. “Ω, Θεοί!” είπε από μέσα του, “αυτή κι αν είναι μάγισσα!”. Το ποτήρι λίγο έλειψε να της πέσει από το χέρι αντικρίζοντάς τον απέναντί της, πανέμορφο μέσα στην εντυπωσιακή πανοπλία του και έκανε προσπάθεια να το συγκρατήσει και να μη φανεί η ταραχή της. “Πες μου ότι είσαι αληθινός σε παρακαλώ” μίλησε η δική της σκέψη, “πες μου ότι μόνο το ρούχο είναι για απόψε και ότι εσύ θα συνεχίσεις να υπάρχουν”. Δύο χαμόγελα πήραν τους πρωταγωνιστικούς ρόλους, δύο καρδιές έκλεισαν το μάτι η μία στην άλλη και δύο ζωές έβαλαν τα καλά τους για το ωραιότερο ραντεβού της αιωνιότητας. Εκείνη παρέμεινε στη θέση της δίχως να κουνηθεί. “Εσύ πρέπει να έρθεις” τον κάλεσε νοερά, μετατοπίζοντας με συστολή ένα μικρό, κόκκινο κυματάκι που έγλειφε με χάρη το μάγουλό της. Εκείνος πήρε αμέσως το κάλεσμά της δίχως να χρειαστεί να σκεφτεί καν. “Μείνε όπως είσαι μάγισσα” μίλησε η καρδιά του, “έρχομαι”. Την πλησίασε αποφασιστικά, αν και η αγωνία χοροπηδούσε μέσα του. Δεν είχε ιδέα τι θα της έλεγε, όσο όμως την έβλεπε να τον περιμένει με το βλέμμα της ν’ ακουμπάει με προσμονή στο δικό του, ήξερε πως απλά έπρεπε να πάει κοντά της.

“Πίστευα πως αν και είναι η νύχτα της μάγισσας δεν θα συναντούσα καμία, χαίρομαι όμως που έκανα λάθος τελικά” είπε με θάρρος σαν

βρέθηκε πλάι της. “Τι δουλειά έχει ένας ιππότης εδώ μία τέτοια νύχτα;” άκουσε τη μελωδική φωνή της να τον ρωτά. “Κάποιος πρέπει να σώσει τη μάγισσα πριν την πυρά, δε νομίζεις;” της απάντησε με ιπποτική σιγουριά. “Μπορείς αλήθεια να την σώσεις;” συνέχισε εκείνη πιο μελαγχολικά τώρα κι εκείνος δεν μπόρεσε να μην ακούσει την ανάγκη της που ζητούσε βοήθεια. Η καρδιά του σφίχτηκε για λίγο πριν απαντήσει, επειδή γνώριζε κιάλας. Απλά γνώριζε. Και ήταν αποφασισμένος να της το δείξει. Η νύχτα ήταν μαγική και είχε δώσει ήδη ένα δείγμα της δύναμής της. Δεν έμενε, παρά να αποκαλυφθεί ολόκληρη. Κι αν δεν το έκανε από μόνη της, θα το έκανε εκείνος. Ναι, αυτό το βράδυ η μαγεία απλά θα του παραδινόταν. Αλλιώς δεν άξιζε τον κόπο να λέγεται πολεμιστής, δεν άξιζε ούτε τον τίτλο του ιππότη. Κι αυτός ήταν και τα δύο. “Δεν ξέρω για όλες, ξέρω όμως πως μπορώ να σώσω τη δική μου μάγισσα ακόμα κι αν χρειαστεί να πεθάνω για να το κάνω” απάντησε με νόημα κοιτώντας την βαθιά στα μάτια. “Η μαγεία είναι κρυφή, πως θα αναγνωρίσεις την μάγισσα;” τον ξαναρώτησε με την ελπίδα να κρυφοκοιτάει από μία χαραμάδα. “Τη δική μου μάγισσα θα την αναγνώριζα παντού” της είπε πλησιάζοντάς την ακόμα πιο πολύ και σταματώντας μια ανάσα από το πρόσωπό της. “Αλήθεια;” τον ρώτησε με προσμονή. Το χέρι του αναζήτησε το δικό της και όταν το βρήκε, το ακούμπησε στα χείλη του αφήνοντας πάνω του ένα ζεστό φιλί. Τα μάτια του είχαν απαντήσει πριν χρειαστεί ν' ακουστεί η φωνή του. “Αλήθεια μάγισσά μου. Θα σε αναγνώριζα παντού. Πάντα και παντού”.

Σοφία Κραββαρίτη